

Hoofdstuk 1

Trots staarde de rijk gedecoreerde Boris Petrovitsj het laatste militaire voertuig na dat in defilé aan hem voorbij was getrokken. Het was een indrukwekkend corso geweest van geavanceerd wapentuig afgewisseld met straf marcherende manschappen. Vol bewondering had hij de mannen aanschouwd en met diep respect had hij voor elke groep moderne tanks gesalueerd. Vertederd was hij door de modernste gevechtsvliegtuigen. Hij had veel bereikt in korte tijd. Hij voelde zich oppermachtig als een god.

Zijn adjudant salueerde voor hem en hij wees hem naar het kleine plateau dat vooruit was geschoven vanuit de tribune, waar een microfoon stond opgesteld.

‘Uw toespraak, meneer Petrovitsj,’ zei de militair gediensstig.

Energiek liep de gespierde tweeënzestigjarige bevelhebber - velen schatten hem tot vijftien jaar jonger in - naar het bescheiden podium om daar geschiedenis te schrijven. Hij tuurde over het grote plein waar tienduizenden waren toegestroomd om van dit historische moment getuige te zijn.

Met gestrekte handen maande hij zijn toehoorders tot stilte die ogenblikkelijk over het plein viel. Zoals gebruikelijk bediende zich van wilde handgebaren om zijn woorden kracht bij te zetten.

‘Jullie geven mij de kracht om moeilijke beslissingen te nemen. Ik ben niet uit op oorlog, waarvan de verschrikkingen groot zullen zijn, maar nu rest mij niets anders dan onze tegenstanders de oorlog te verklaren. Het is de schuld van internationale staatslieden van bedenkelijk allooi, die ons kleinerden en buitenspel hebben gezet. Zwichtend voor economische sancties heb ik voorstellen gedaan om in overleg tot vreedzame oplossingen te komen. Men was er doof voor en daarom hebben zij het dus zo gewild. Uit de puinhopen van de getroffen steden zal de haat tegen ons volk klinken, dat in hun gebroken spiegels zal weerkaatsen.’

Gejuich steeg op vanaf het historische plein tussen paleizen en kathedralen.

De beelden werden ook in het westen uitgezonden, waar met verbijstering naar het machtsvertoon en de korte toespraak was gekeken. Boris Petrovitsj gebruikte nooit veel woorden, maar wat hij te melden had, liet weinig aan suggestie over.

In de commentaren in alle talen werd ingegaan op hoe het zover had kunnen komen.

‘Hadden we hem moeten afstoppen, toen hij rebellen in het buurland Masseladië steunde?’ was een veel gestelde vraag. Maar ook: ‘Waren onze sancties wel reëel?’

Nu was het overduidelijk dat de rebellen het pad hadden geëffend voor Boris Petrovitsj. Het buurland was al door zijn leger overlopen en daar zou het niet bij blijven. Zelf had de oppermachthebber steeds ontkend dat hij wapens aan de rebellen had geleverd, terwijl iedereen op zijn klompen aanvoelde waar die dure strijdmiddelen vandaan waren gekomen. Voordien was onder de toenemende oorlogsdreiging een exodus aan vluchtelingen in Masseladië op gang gekomen. Mensen raakten op drift naar de toen nog enige vrije grens. Beelden van lange rijen voertuigen beladen met huisraad hadden zich in de ogen gegrift van hen die in het vrije westen woonden. Het zou slechts een kwestie van tijd zijn voordat de boristen de hele planeet zouden overnemen. Ze waren gevreesd door hun drankzucht, hun onvoorspelbare gedrag en gebrek aan geweten.

Hoofdstuk 2

Orlando van Straten was in gesprek met zijn vader Kronos die op zo'n vijftien lichtjaren van hem was verwijderd. Als altijd spraken ze met elkaar in hologram door middel van een verbinding die vanuit de planeet Terrade was opgezet. Kronos bediende zich bij voorkeur van de term 'Terrade II' als hij over de Aarde sprak.

'Je hebt in de afgelopen vijftien jaar veel bereikt, mijn zoon, maar jullie zijn nog lang niet op ons niveau.'

'Als je ons een cijfer moest geven' vroeg Orlando, 'wat zou je dan voor de Aarde geven?'

'Naar boven afgerond: een vier.'

Orlando was zichtbaar uit het veld geslagen. Hij had minstens op een voldoende gerekend.

'Waarmee kunnen wij dan tenminste een voldoende behalen?'

'Door de snelheid van het licht te overtreffen, jongen.'

'We zijn al een heel eind gekomen. We zitten er nu tegenaan, maar er nog niet overheen,' zuchtte Orlando die ondanks zijn nog jonge leeftijd van achttien jaar, liever met 'man' werd aangesproken dan als 'jongen'.

'Jullie kunnen nu op bescheiden schaal voedsel, voorwerpen en bulkgoederen teleporteren,' zei Kronos. 'Maar als jullie zelf kunnen bepalen welke factor aan de snelheid van het licht wordt gegeven, pas dan is er sprake van een hoger niveau van beschaving.'

'Goed vader, geef mij dan maar de middelen of de formules om die snelheid te overtreffen.'

'Nee, want dan maken jullie veel te grote sprongen en dat zal Terrade II ontregelen. Het is veel beter om kleine stappen te nemen, zodat jullie je kunnen voorbereiden op de nieuwe mogelijkheden.'

Orlando protesteerde, maar wist dat zijn vader bij zijn standpunt zou blijven. Kronos had nieuwe technieken steeds gevoeglijker wijs aan Orlando verstrekt. Zoals de grootschalige productie van vlees voor menselijke consumptie uit dierlijke stamcellen. Het had de wereld behoed voor hongersnood, want anders zouden velen van de negen miljard wereldburgers honger lijden en zouden de natuurlijke bronnen reeds lang geleden zijn uitgeput. Dieren werden alleen nog als hobby gehouden, wat een enorme reductie aan broeikasgas en andere vervuiling had opgeleverd. Ook het graan, de wereldwijde basis voor het voedsel, werd alleen nog uit stamcellen vervaardigd. Dit gold tevens voor alle andere gewassen. Op de voormalige akkers waren massaal bossen aangeplant en woningen gebouwd om de bevolkingsaanwas duurzaam te kunnen huisvesten. Er was meer dan voldoende ruimte over om een verdere groei in goede banen te kunnen leiden.

Teleportatie had de traditionele vorm van distributie overbodig gemaakt doordat goederen en voedsel in een oogwenk overal naartoe konden worden gezonden. Het was niet mogelijk om levende wezens te teleporteren, iets waar Orlando zijn vader vaak om had gevraagd.

'Stapje voor stapje,' was altijd het antwoord van Kronos geweest.

Het zat Orlando dwars dat zijn vader slechts een krappe vier had gegeven voor de positieve ontwikkelingen die op Aarde waren gerealiseerd. Misschien kon hij zijn vader nog op andere gedachten brengen. Hij deed een poging.

'Nadat de wrakken van ruimteschepen op de maan zichzelf onder invloed van de dertien kristallen herstelden, na de gewonnen strijd met de Aloadae, hebben we gestudeerd op de technologie van de voortstuwing van die ouderwetse schepen. Dat heeft geleid tot een verbeterde en nieuwe versie van de waterstofmotor, waardoor de automobiel kon worden vervangen door de flymobiel. Alleen al door de terugval van de productie aan rubberbanden,

en de recycling daarvan, is er voor het milieu veel herstel bereikt. Dit nog afgezien van oude waterstofmotoren in auto's die we ombouwden tot energievoorzieningen voor huizen en andere panden. Flymobielen bestaan nu, op de motor na, uit hergebruikt materiaal. Dit is een grote ontwikkeling geweest en heden ten dage levert het zoveel werk op, dat ondanks de aanzienlijke groei van de wereldbevolking werkloosheid niet meer voorkomt. En toch krijg ik een vier van je?'

Zijn vader lachte.

'Goed, je krijgt er een puntje bij: een vijf. Ben je nu tevreden?' Orlando sputterde nog tegen.

'Als je ons bij het bestuderen van die oude ruimteschepen wat meer had geholpen, was het nu vast en zeker een voldoende geweest.'

Hij kreeg er geen reactie op.

'Even wat anders,' zei Kronos, 'hoe gaat het met Jenny en Emile?'

Orlando vertelde hem dat zijn niet-biologische vader en wel zijn echte moeder zich uit het openbare leven en uit het OgenOtschap hadden teruggetrokken. Ze waren op een leeftijd gekomen waarop ze van hun oude dag konden genieten. Orlando had de functie van Emile als voorzitter van het genootschap overgenomen, een wereldwijde organisatie die door Emile en zijn vriend Jonathan was opgericht. Het had er op de planeet toe geleid dat kapitalisme plaats had gemaakt voor het Osisme. Met name het instellen van een eerlijke wereldmunt en een democratie die door de mens zelf werd geleid hadden voor de positieve omwenteling gezorgd. Niet in de laatste plaats doordat in het nieuwe systeem geen sprake meer was van politieke leiders of andere machthebbers behalve het volk, dat stevast als 'de leden' werd aangeduid.

'Mijn pa, - Orlando noemde Emile altijd bij zijn voornaam of als zijn pa, en Kronos als zijn vader - heeft weer een zeiljacht aangeschaft, maar een wereldreis zit er voor hem en Jenny niet meer in. Nu komen ze niet verder dan de kusten van Zuid-Engeland, België en het noordwesten van Frankrijk. Ze hebben daar vrede mee.'

Kronos knikte met zijn hoofd en vroeg Orlando hen de hartelijke groeten over te brengen. Nadat Orlando hem dat had beloofd stapte Kronos uit beeld.